ל) ובחים ז. ט. פסחים ע., ב) פסחים לו: לו. זבחים ט., ג) [זבחים ט:], ד) פרה פ"ב מ"ל, ד) [גי' הערוך בערך

זנות מכמס וזנוחא וערש"י

ובמשנה שבמשניות אי' מכמס

ומוניחאו. ו) ולעיל סט:ז.

ז) ולעיל עו: ובחים נו:ו. ק) גיי

מהרש"ק מ"ז וגורס לשלמים, א) ל"ל שנתערבו

עורות פסחיהם. נ״ק, בורות נג.,

הגהות הב"ח

נב א מיי' פ"ה מהלכי פסולי המוקדשין הלי ט ופ"ד מהלי קרבן פסח הלכה

בג ב מיי׳ פ״א מהל׳ מעה״ק . הלכה יח: גד ג מיי' פ"ד מהל' קרבן

פסח הל' ז: ד מיי' פ"ו מהל' איסורי מזרח הל' מוי

מובה הלי טו:

ב ה מיי פ"א מהלכות ממידין
ומוספין הל"ה:

ג ו מי" פ"א שם ומוספין
הלי ב:

ד ז מי" פ"א מהלי איסורי
מובה הלי איסורי

ה ח מיי׳ פ״ח מהל׳ תמידין ומוספין הל' ב:

תורה אור השלם 1. וְזַבַחְתָּ פֶּטַח לִיִיָּ אֱלֹהֶירְּ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ לְשַׁבַּן שׁמוֹ שָׁם:

דברים טז ב 2. וְאָם מִן הַצֹּאוְ קָרְבָּנוֹ לְזָבַח שְׁלְמִים לַיִי זְבָר אוֹ נְקַבָּה תָּמִים יַקְרִיבֶנוּ:

וקרא ג ו ה, ואם תקרים מנחת בפרים ליי, אביב קלוי בא בניקר מקריב את מנחת בנוירף: אר ממושבתיכם קביאו לחם הנופה שמים שני עשרנים טלת הקיינה חמץ העיקה בנורים ליי, האפינה בנורים ליי. . ויקרא ג ו

ייקרא כג יז ויקוא כגיו 5. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְּׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלַהָם כִּי תבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתַן לכֶּם וּקצרתם את קצירה וּקְצַרְתָּם אֶת קְצִירָה והבאתם את עמר ראשית

וְהַבְּאתָם אָת עמֶר רַאשִׁית קצירְבָם אָל הַבּדַק: יקרא כג י מּמְחֲרַת הַשְּבָּת השביעת תִּסְבְּרוּ הַמְשִׁים יוֹם וְהִקְרַבְתָם מִנְחָה חֲדְשָׁה לִיִּיִ: ויקרא כג טוֹ

שימה מקובצת

6) מנין למותר. (זבחים דף זע"ב ודף ט ע"א): כן ושלמים ע"ב ורף ט ע"א): 3ן ושלמים הבאים מחמת הפסח. פרש"י חגיגת י"ד וקשה [דהא אמרינן] בפרק כל הפסולים (דף לו ע"א) מנון לרבות שלמי נויר ושלמי פסח כו' עד שלמיו ואם איתא דשלמים הבאים מחמת הדשלמים הבאים מחמת הפסח היינו חגיגת י״ [כמאן] אתיא הך ברייתא לא כרבנן ולא כבן תימא דפליגי כרבנן ולא כבן תימא דפליגי בפסחים בפרק אלו דברים [דאי כרבנ] הא סבירא להו כל חגיגת ייד נאכלות לשני ימים ולילה אחת ואי כבן תימא לא מכאן נפקא לכך נראה לפרש שלמים הבאים מחמת הפתח היינו מותר מחמת הפסח היינו מותר הפסח ונפקא ליה מהני תלתא [קראי] כמו עברה שנתו ולא עברה זמנו: ג) שלהם מכמים וזינחא אלפא לסולת שניה להן עפריים: **ד**] דתניא תימה עפריים: דן דתניא תימה דלמא מתניתין לכתחלה ואם הביא כשר וי״ל דא״כ הוי ליה למתני בהדיא כמו בסיפא גבי בית הזבלים ובית השלחים אין מביאין ואם הביא כשר א״נ משמע חדש הביא כשר א״נ משמע חדש דומיא דארץ דהתם דיעבר נמי לא: ס) ר' נתן ור' יעקב אמרו: ו) עז הפסיק הענין והשאר נמחק: ו) ולא שנתר. גליון וי״מ עברה זמנו ולא שנתו דמתו בעלים קודם שחיטה דאפי׳ לפסח ראשון חזי. כך פי״ הרגמ״ה:

ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמים. פי׳ נקונטרס (בובחים דף ט.) חגיגת ארבעה עשר וכן בסוף כל

הפסולין (שם דף לו.) גבי תודה שנאכלת ליום ולילה האמרינן מנין לרבות שלמי נזיר ושלמי פסח תלמוד לומר שלמיו ופי׳ בקונטרס שלמי

פסח חגיגת ארבעה עשר וקשה דבפסחים פרק אלו דברים (דף עא:) דריש מקרא בהדיא דחגיגת ארבעה עשר נאכלת לב' ימים ולילה א' והא דכתיב בפרשה (ויקרא ז) ובשר ש) תודת זבח שלמיו (מרבי חגיגת י"ד לשני ימים ולילה אחד) קי ושלמים הבאין מחמת פסח ליום ולילה ונראה דודאי שלמי פסח דכל הפסולין היינו מותר הפסח כי ההוא דתורת כהנים ובפסחים בפרק האשה (דף פעו) גבי חמשה ⁶⁾ שנתערבו פסחיהם דקאמרינן ונייתי מותר הפסח דנאכל ליום ולילה ובפ"ק דראש השנה (דף ה.) קרי למותר הפסח שלמי הפסח דחשיב פסח גבי בל תחחר ופריך פסח זימנא קביעא ליה כו' ומשני מאי פסח שלמי פסח (שלמי פסח) ס"ד אמינא הואיל ומחמת פסח האתו כו' ועל כרחין לאו היינו חגיגת ארבעה עשר דכיון דקתני פסח לא שביק מותר הפסח דמיקרי פסח טפי דהיינו פסח ממש ומוקי לה בחגינת ארבעה עשר ומיהו שלמים הבאין מחמת פסח דשמעתין על כרחין לאו היינו מותר הפסח דכבר תנא ליה ובפרק מי שהיה טמא (פסחים דף נו:) פי' בקונטרס דהיינו תמורת פסח עלמו ואע"ג דדרשינן התם הוא קרב ואין תמורתו קריבה הא מוכח התם דכל היכא דפסח קרב גם תמורתו קרב ובריש ב"ש בובחים (דף לו:) לקדקתי: חד לעברה שנתו וזמנו. הוא הדין שנתו בלא זמנו ואע"פ שבשעה שהקדישו לא היה ראוי לפסח דכשיגיע זמנו תעבור שנתו ואפילו מפריש נקבה לפסחו או זכר בן שתי שנים תורת שלמים עליו כדתנא במי שהיה טמא (פסחים דף א:) ירעה עד שיסמת וימכר ויבית בדמיו שלמים: הדרן עלך התודה היתה באה כל קרבנות: מן החדש ומן הישן.

פי׳ בקונטרס במנחות קאמר ונראה דשייך נמי בובחים כדאשכחן במעשר בהמה כי אלא דהוה ליה למיתני חוץ מבכור ומעשר דאין באין מחוצה לארץ כדתנן בתמורה פרק אלו קדשים (דף כא.) ובתוספתא (רפ"ט) תניא כל קרבנו' הליבור והיחיד באין מארץ וחולה לארץ אפילו מבין העובדי כוכבים חוץ מבכור ומעשר שאין באין אלא מן הארך ואין באין אלא מישראל ובההיא בבא לא תני חדש וישן אבל בתר הכי תני כל המנחות באות מארץ ומחולה לארץ ומן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אין באין אלא מן

המובחר שממתר (דברים יב) וכל מבחר נדריכם: עפריים. עיר היא בדברי הימים (ב' יג) וילכוד אביה את עפריים: בותנר' דלא בי האי תנא. דאינן באין לאו למחילה משמע חון מהען דתמא לא יביא ואם הביא כשר: והא בתיב

חדשה. אלמא שנה לעכב ולכך לא משני הכא למצוה כדמשני גבי ראשית:

מאי עביד ליה מבעי ליה לכדרב נחמן ימנין אמר רבה בר אבוה וו מנין שמר לבה בר אבוה וו מנין למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר יוזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העזים אלא מותר הפסח יהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר והא מהכא נפקא מראבוה דשמואל נפקא דכתיב אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים ואמר (6)2 אבוה דשמואל דבר הבא מז הצאז יהא לזבח שלמים ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא והתניא יי כבש לרבות את יהפסח לאליה כשהוא אומר אם כבש להביא פסח שעברה שנתו יו ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמים ישיטענו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק כשהוא אומר ואם עז הפסיק הענין לימד על העז שאינה מעונה אליה תלתא קראי כתיב יחד לעברה זמנו ועברה שנתו וחד לעברה זמנו ולא עברה שנתו וחד ללא עברה זמנו ולא עברה שנתו וצריכי דאי אשמעינן עברה זמנו ועברה שנתו משום דאידחי ליה לגמרי אבל עברה זמנו ולא עברה שנתו דחזי לפסח שני אימא לא ואי אשמעינן עברה זמנו ולא עברה שנתו דאידחי ליה מפסח ראשון אבל לא עברה

נמי חזי אימא לא צריכא: הדרן עלך התודה היתה כאה

זמנו ולא עברה שנתו דאפילו לפסח ראשון

בל סיקרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ ומחוצה לארץ מן החדש ומן הישן יחוץ מן העומר יושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש ומן הארץ יוכולן אינן באין אלא מן המובחר ואיזהו מובחר שלהם (3) גו סמכנים וזטחא אלפא לסלת שנייה להן עפוריים בבקעה כל הארצות היו כשרות אלא מכאן היו מביאין: גמ' מתני' דלא כי האי תנא דתניא דו עומר הבא מן הישן כשר שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות אלא שחיםר מצוה עומר דכתיב זתקריב את מנחת בכוריך ואפילו מן העלייה שתי הלחם דכתיב יולא מן חוצה לארץ ממושבותיכם תביאו יולא ממושבותיכם ואפי' "מן העלייה הא אפיקתיה אמר קרא תביאו ואפי' מן העלייה והאי מיבעי ליה "שכל שאתה מביא ממקום אחר הרי הוא כזה א"כ ליכתוב קרא תביא מאי תביאו ש"מ תרתי והכתיב זראשית למצוה הכתיב 'חרשה האי מיבעי לי' לכדתניא רבי נתן ור' ין עקיבא אמרו שתי הלחם הבאות מן הישן כשרות ומה אני מקיים חדשה שתהא חדשה לכל המנחות ע"כ לא פליגי אלא בחדש

אמורים נפקי מאך בכור שור או בכור לימורים נפקי (זכחים דף לו.) דמו לא נאמר כשב ש) ואמרי' (זכחים דף לו.) דמו לא נאמר אלא דמס י) חלבו לא נאמר אלא חלבם כי) לימד על בכור ומעשר ופסח שטעונים מתו דמים על ככול אומשר יפטו שעשונים ממן אומים ואימורין אבל אליה אינטריך קרא אחרינא כבש לרבוחו משום דפסח בעינן שיהא שלם ואילו הוה שקיל לאליה לא הוה הפסח שלם ואילו הוה שקיל לאליה לא הוה הפסח שלם ולהכי אינטריך האי קרא לרבותו דגבי כבש כתיב ל) אליה: ושלמים הבאין מחמת כפס פנהב א מניטי ושמנים שכטין מהחם הפסס. היינו מותר פסח: כשהוא אומר ואם עוי¹. ולא כתיב (ד) אם הפסיק הענין למעט מאליה לימד על העו ועל פסח הבא מן העז שאינם טעונים אליה: **ולריכי**. הני שלשה קראי למילף דמותר פסח הוי שלמים: מד לעברה ומנו. לאחר י"ד: לא עברה ומנו ולא שנחו. ז] כגון שאבד קודם חלות והפריש אחר תחתיו ונמלא לשוחטו קודם חלות קרב שלמים ואע"ג דעדיין חזי לפסח: דחזי לפסח שני.

מאי עביד ליה. ח) דמתניתין אפיק ליה מפסח ור' אליעזר היא ולא ר"ע: א) זבחים ז: ט. פסחים ע:,

פסח מנין שקרב שלמים: לדבר הכא מן הלאן ומן

אם זבח שלמים קרבנו: ואמר אבוה דשמואל וכו' דבר הבא מן הלאן. דהיינו

פסח: כשב לרבות פסח לחליה. דמשום

דמשמע שיהיה שלם שיהא עמו האליה

הולרך הכתוב זה לרבותו דאילו

מוסר הפסח. כגון שהפריש מעות לפסחו וניתותרו (לשלמים) והיינו מותר

פסח. ענין אחר שהפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ואח״כ נתנא הראשון (ג) והוא מותר פסח מנין שקרב שלמים: **לדכר הכא מן הלאן ומן**

הבקר. היינו שלמים: אם מן הלאן קרבנו לובח שלמים. לא הוה לריך למיכתב משום דהא כתיב (ויקרא ג)

לימה לה. יקרב שלמים קה משמע לן: הדרן עלך התודה היתה באה ההרבנות. היינו מנחות: אלפא

בארבעה עשר באייר: אימא לא. יהא

קרב שלמים: דאפילו לפסח ראשון נמי חזי

לסלס. שכשם שהאלף היא ראש לכל האומות כך סלח של אלו שני מקומות מכנים וזטחא ראש לכל הסלתות. אלפא אלף היינו אחד כך סלח של שני מקומות של של של של של של של של מל מקומות מקומות מל הסלתות כך שתעתי: כל מלכלום. שבלרן ישראל כגון יהודה "ועבר הירדן והגליל כשרום: אלא מכאן היו מביאין. משום דמלוה להביא מן המובחר מביקין. מש העלייה. מחיטין ניי ועד בל' מן העלייה: והא אפיקחיה.
ה] ישנים בעלייה: והא אפיקחיה.
בל' אחולה לארץ והיכי דרשת ליה בן ואפיי מן העלייה: שמעת מינה סרסי. חד דאפילו מן העלייה וחד לכל ביאות שאחה מביא וכוי כדאמריון בפירקין (עו:). תביאו ריבויא הוא לגמרי דלה בטי לנוסיה: והכסיב כהשים. דחשתט מן החדש ולא מן הישן: שמהא חדשה לכל המנחות. כלומר שיביאו שתי הלחם קודם שיביאו שום מנחה מן החדש אבל שתי הלחם גופייהו באות אפי מן הישן: עד כאן לא פליגי. מנא דממני׳ ומנא דבריים׳ אלא בחדם:

רש"י כת"י

למותר הפסח. כגון שהפריש מעות לפסחו ונתותרו יביא מהם שלמים: לדבר הבא מן ונחותרו יביח מהם שנמים: נדבר הבה מן הנחותרו יביח מהם שנמים. ואמייה דעולה הכלאן ומן הבקר. והיינו שלמים. ואמייה דעולה בלא בי"כ מן הלאן ומן הבקר אפיי הכי שלמים אתי דהא [לשם] אפילה הפרישה כלינו: דבר הבא מן הלאן: יהא לובה פלא מן הלאן: יהא לובה שלמים. דהא יובא שלמים קרא ימירא הוא שמים. דהא יובא שלמים קרא ימירא הוא מירו עליי לוהי מלי למכסב

בקו למהו אם ככש. אם הרי יחינית להגית פסח שעברה שנתו והציח אחר דבן שנה בעינן והרי זה הנשלר מותר הפסח וכשיקריב אותו לאחר זמן יהיי שלמים ויטעון סמיכה ונסכים: ושלמים הבאים מחמת הפסח. היינו תגיגת יייד

חרשה. חנמת שנה לעכב ולכך לת משני הכת למלוה כדמשינ גבי רחשית:
שומרי
שומר

בון החדש ומן הישן. במנחות קאתר: מכמים וזינחא. מקומות הן: אלפא לפולת. פולת שלהן ראשון ומובחר לכל הסלחות כאלפא זו שהוא אלף בלשון יווני:
כופריים. כפר ושמים היו אחד בהר ואחד בבקעה: כל הארלות. של ארן ישראל כשרות היו אלא מכאן היו מביאין: גבו" מקריב. משמע מימי: ואפי מן
העליה. דהיינו ישן. ומנא דפסיל יליף טעמא מראשים קאירכס אוהאימקריב מפיק ליה מקריב ואפי צשובת מקריב ואפי צטומאה כדדרשיון לעיל בפרק ר' ישמעאל (עב.):
והא אפיקטים. להא דרשא: שכל אשמה מביא ממקום אחר. מתן יהא מה עשרון לחלו להביא למתי מודה כדדרשיון ליה בכי החדה (עיע ש ישים: והפסיב
האל אפיקטים. להא דבאין שאר בכל אשמה מפיד לאחם כמיב א קרבן ראשית מקריבו אמם להי ובשתי הלחם מבעי קרל דבאין שאר כדרכתב ל) חתן חלפה.
המשני למצוה בעיון מן החדש ולעולם אם הביא מן הישן כשר: ההא כפיב חדשה. מוחה חדשה לחד כמיב הלחם כמיב: שמהא חדשה לכל המנחות. שאפיי
מון הישן מהא קודמת לכל המנחות הבאות מן החדש שלא יביא מנחה מן החדשה קודם לשתי הלחם: לא פליני. מנא דידן ותנא ברא:

(א) גמ' לכתיב ואם: (ב) במשנה תוכחר שלהם מכמס וזינוחא אלפא כל"ל וכן ברש"י: (ג) רש"י ד"ה ענין אחר וכו' יהא מותר פסח שלמים כל"ל ותיבות מנין שקרב נמחק: (ד) ד"ה כשהות וכו' ולת כתיב לעיל גבי ואם מן הצאן כר' הפסיק הענין: (ב) ד"ה מו העלייה מחיטיו נה) ד"ח מן העלייה שבעלייה ואפילו

גליון הש"ם

רש"א ר"ח כל הארצו' וכו'
ועבר חידרן. וכ"כ נש"י
קנהלרין דף ול ע"ב ד"ה
ע"נ נכ"ן ד"ה השתל לל
עני נד"ן ד"ה השתל לל
עני ירדנה:

מוסף רש"י

רבינו גרשום מנין למותר הפסח. שאם מנין למותר הפסח. שאם
הפריש פסח ואבד והפריש
אחר תחתיו ואח"כ נמצא
הראשון זה הוא מותר ומנין
שיקריב שלמים: לדבר הבא
מהצאן ומן הבקר. היינו
שלמים דבר הבא מן הצאן. זהו פסח: כשב לרבות את הפסח. דבא מן הכבשים: לאליה. דגבי כשב כתיב אליה: ושלמים הבאים מחמת פסח. היינו מותר הפסח: לימד על העז על לפסח שני בי״ד אייר אימא לא יהא קרב שלמים: אבל יי... לא עיברה לא זמנו ולא ייינתו. כגון דאבד זה שנתו. כגון דאבד זה והפריש אחר תחתיו ושחטו הפריש אחר תחתיו ושחטו ח' ונמצא הראשון ועדיין לא עיברה זמנו זמן שחיטה דאפי לפסח ראשון נמי חזי: אית דמפרש לא עיברה זמנו ולא שנתו דמתו בעלים קודם שחיטתו דאפי לפסח בעווים מינו אוני מינו אפי לפסח . ראשון חזי אימא לא יקרב

:שלמים קמ"ל םליק פירקא ואפי' מן העלייה. מחיטין

ישינים שבעי והאי תביאו מבעי והאי הביאו מבעי ליה כדאמרי בפירקין דלעיל שכל מה שאתה מביא ממקום אחר כזה: שההא חדשה. כדומר שיקריב שתי הלחם כדום לכל המנחות הלחם אפילו מן הישן: עד כאן לא פליגי תנא דמתניתין . ותנא דברייתא אלא בחדש:

א) ואף דפסח בזמנו פסול לשם שאני מיון שכבר ילאו הבעלים ידי חובתם באחר סתמו עומד לשלמים וצ"ע בזה וע" בפסחים לו ע"ב.